

Mis on õigustus?

Õigeksmõistmine ei ole Jumala kohtuekspertiis ega kohtulik toiming, mille eest Ta andestab, vabastab või kohtleb inimest, kes pole õiglane, justkui oleks ta õiglane. Kui Jumal kohtleks ebaõiglast, nagu oleks ta õiglane, paneks ta tegelikult ülekohut toime. Kui Jumal kuulutaks patuse õigeks, oleks meil fiktiivne, kujuteldav avaldus, sest Jumal kuulutaks inimese kohta midagi ebatõest.

Mis on õigustus?

“Sest see, kes on surnud, on patust õigeks mõistetud” (Rm 6: 7)

teoloogilised määratlused

On tavaline, et teoloogia käsitleb õigustamisõpetust kohtuekspertiisi küsimusena, seega on õigustusteema definitsioonides väljendid „Jumala kohtuväline tegu”, „jumalik tunnustusakt”, „kuulutab õigust” jne.

Scofioldi jaoks on usklik, ehkki õigustatud, siiski patune. Jumal tunnustab usklikku ja kohtleb teda usklikuna õiglasena, kuid see ei tähenda, et Jumal kedagi õigeks teeks.

“Usklik patune on õigustatud, see tähendab, et teda koheldakse õiglasena (...) Õigeksmõistmine on jumaliku tunnustamise akt ega tähenda inimese õigeks muutmist ...”
Scofiold Bible with References, Rom. 3:28.

Charles C. Kyrie õigustamine tähendab:

“Kuulutades, et keegi on õiglane. Nii heebrea (sadaq) kui ka kreeka (dikaioõ) sõnad tähendavad soodsa kohtuotsuse

kuulutamist või kuulutamist, kellegi õiglaseks kuulutamist. See kontseptsioon ei tähenda kellegi õiglaseks muutmist, vaid lihtsalt õigluse kuulutamist "Kyrie, Charles Caldwell, Põhiteoloogia – kõigile kättesaadav, tõlkinud Jarbas Aragão – São Paulo: Kristlik maailm, 2004, lk. 345.

George Eldon Ladd mõistab õigustust kreeka terminist dikaiō järgmiselt:

"Kuuluta õiglaseks, mitte ei tee seda õiglaseks". Nagu näeme, on õigeksmõistmise peamine mõte Jumala, õiglase kohtuniku avaldus, et inimene, kes usub Kristusesse, ehkki ta võib olla patune, on õiglane – teda peetakse õiglaseks, sest Kristusesse saabus ta õiglaseks suhteks Jumalaga "Ladd, George Eldon, Uue Testamendi teoloogia, tõlkinud Darci Dusilek ja Jussara M. Pinto, 1. Ed – São Paulo: Exodus, 97, lk. 409.

Õigustamine pole ei kohtuekspertis ega Jumala kohtuväline toiming, mille eest ta andestab, vabastab ja kohtleb meest, kes pole just nagu õiglane. Kui Jumal kohtleks ebaõiglast, nagu oleks ta õiglane, paneks ta tegelikult ülekohtu toime. Kui Jumal kuulutaks patuse õigeks, oleks meil fiktiivne, kujuteldav avaldus, sest Jumal kuulutaks inimese kohta midagi valet.

Õigustamisdoktriini olemus on see, et Jumal loob uue inimese tõelises õigluses ja pühaduses ning kuulutab ta õigeks seetõttu, et see uus inimene on tegelikult õiglane. Jumal ei tööta fiktiivse, kujuteldava õiglusega, kuni kohtleb teda õiglasena, kes pole tegelikult õiglane.

Reformiteoloogide jaoks on õigeksmõistmine Jumala kohtulik tegevus ilma nende elus muutusteta, see tähendab, et Jumal ei muuda inimese seisundit. Seal peitub pettus, sest Jumal õigustab ainult neid, kes on uuesti sündinud (Johannese 3: 3). Kui inimene on taas Jumala järgi sündinud, tähendab see, et Jumal muutis inimese seisundit (1. Peetruse 1: 3 ja 23).

Uskliku seisund on täiesti erinev kui siis, kui ta ei uskunud Kristusesse. Enne uskumist allub inimene pimeduse võimule ja pärast uskumist viiakse ta oma armastuse Poja kuningriiki "Kes tõi meid pimeduse väest välja ja viis meid oma armastuse Poja kuningriiki" (Cl 1 : 13).

Kui inimene oli pimeduses võimul patustamiseks, ei kuulutata teda kunagi õigeks, kuid pattu surnud on patust õigeks mõistetud.

Nüüd tegelevad kohtutes leitavad õigussüsteemid probleemide ja suhetega, millel on elavate hulgas olulist tähtsust, samas kui õigeksmõistmise doktriin ei hõlma kohtuekspertiise, sest patust on õigustatud ainult need, kes on pattu surnud!

Piibel näitab, et nii juudid kui ka paganad on päästetud Kristuses Jeesuses ilmutatud Jumala armu läbi. Jumala armu kaudu päästmine on Sama mis päästmine usu kaudu, sest Jeesus on ilmne usk (Gal 3:23). Jeesus on kindel alus, millel inimene usaldab täielikult Jumalat ja on õigustatud (Heeb 11: 1; 2. Kor 3: 4; Kol 1:22).

Daniel B. Pecota teatas, et:

„Usk ei ole kunagi õigustuse alus. Uus Testament ei väida kunagi, et õigustus on dia pistin ("vastutasuks usu eest"), vaid alati pisteos dia, ("läbi usu") “.

Kui nüüd mõistame, et Kristus on usk, mis pidi avalduma, järeldub sellest, et Kristus (usk) oli, on ja jääb alati õigeksmõistmise aluseks. Segiajamine „dia püstini” (usalduse tõe vastu) ja „dia pisteos” (tõe enda) vahel on tingitud piiblilõikude halvast lugemisest, kuna Kristus on kindel alus, millel usuvad inimesed saavad Jumalale meeldivaks , sest õigeksmõistmine toimub Kristuse kaudu (pisteodepäev).

Reformijate õigustamisõpetuse suurim probleem seisneb selles, et proovitakse õigustamisõpetust lahutada uuenemisõpetusest. Ilma regenerereerimiseta pole mingit õigustust ja peale

regeneratsiooni pole ka mingit õigustust. Kui inimene on tehtud liha ja vere järgi, on Jumala otsus: süüdi, sest see on liha järgi tehtud inimese seisund (Johannese 1:12). Kuid kui inimene uuesti luuakse (taastatakse), on Jumala antud kohtuotsus õigustatud, sest inimene on tegelikult õiglane.

hukkamõist Adamas

Esimene samm õigustamisõpetuse mõistmisel on mõista, et kõik inimesed on pattu teinud ja jäävad Jumala au alla (Rm 3:23). See tähendab, et Aadama solvangu tõttu muutusid kõik inimesed Aadama reiel olles ebapuhas ja surnud Jumalale (Ps 53: 3; Ps 14: 3). Pärast Aadama solvumist hakkasid kõik tema järeltulijad elama patu pärast ja olid Jumala jaoks surnud (võõrandunud, lahus).

Rääkides sellest Adamalt päritud seisundist, ütles apostel Paulus, et kõik inimesed (juudid ja paganad) olid oma loomult viha lapsed (Ef 2: 3).

Miks viha lapsed? Sest nad olid Aadama sõnakuulmatuse lapsed: „Ärgu keegi petta teid tühjade sõnadega; nende pärast tuleb Jumala viha sõnakuulmatuse lastele peale ”(Ef 5: 6).

Aadama solvangu tõttu jõudis patt maailma ja tema sõnakuulmatuse tõttu on kõik inimesed patused. „Nii nagu patt sisenes maailma patu ja surm patu läbi, nõnda surm kandus kõigile sellepärast on kõik pattu teinud ”(Rm 5:12).

Kõik liha järgi sündinud mehed on patused, sest Aadama hukkamõist (surm) kandus kõigile tema järeltulijatele.

Paljud ei tea, et mehed on patused Adamalt päritud hukkamõistu tõttu, ja leiavad, et mehed on patused hea ja kurja tundmisest tulenevate käitumisprobleemide tõttu.

Aadama solvumist on vaja hästi näha teadmistest, mis on saadud

hea ja kurja tundmise viljast. Ehkki hea ja kurja tundmine ei olnud see, mis lahutas inimest Jumalast (patust), kuna Jumal teab head ja kurja (1Ms 3:22), tõi sõnakuulmatus pattu (lõhestamine, lahusolek, vöörandumine). seaduse põhjus, mis ütles: te kindlasti surete (1Ms 2:17).

Patt osutus ülemäära kurjaks, kuna püha, õiglase ja hea seaduse kaudu domineeris ja tappis patt inimest (Rm 7:13). Ilma seaduse karistuseeta: „Sa sured kindlasti”, poleks patul võimu inimese üle domineerida, kuid seaduse jõu kaudu (sa kindlasti sured) leidis patt võimaluse ja tappis inimese (Rm 7:11). Eedenis antud seadus oli püha, õiglane ja hea, sest see hoiatas inimest sõnakuulmatuse tagajärgede eest (te ei söö sellest, samal päeval kui te sellest sööte, surete kindlasti).

Solvumise tõttu moodustuvad inimesed ülekohtus ja eostatakse pattu (Ps 51: 5). Emast (algusest peale) pöörduvad mehed jumala eest ära (Ps 58: 3), inimeste paremik on võrreldav okkaga ja kõige sirgem okastest aiaga (Mk 7: 4). Just Aadama solvumise tõttu kuulati kohtuotsust: süüdi! (Rm 3:23)

Siit ka Iiobi küsimus: „Kes suudab puhtad ebapuhastest välja tuua? Mitte keegi ”(Iiobi 14: 4). Kuid see, mis on inimeste puhul võimatu, on võimalik ka Jumalaga, sest tal on jõud kõik uus teha: „Jeesus aga ütles neile otsa vaadates: Inimeste jaoks on see võimatu, aga mitte Jumala jaoks, sest Jumala jaoks on kõik asjad on võimalikud ”(Markuse 10:27).

Põhjendamine on Jumala vastus inimküsimustest kõige olulisemale: kuidas saab inimene Jumala ees vastuvõetavaks? Vastus on Uues Testamendis selge, eriti järgmises Jeesuse Kristuse järjekorras: “Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, see, kes pole uuesti sündinud, ei saa näha Jumala riiki” (Johannese 3: 3). Vaja on sündida veest ja Vaimust, sest see, mis on sündinud lihast, on lihalik, kuid Vaimust sündinu on vaimne (Rm 8: 1).

Jumala ja inimeste (patu) lahusoleku probleem tuleneb

loomulikust sünnist (1Ko 15:22), mitte inimeste käitumisest. Patt on seotud inimese langenud olemusega, mitte tema käitumisega ühiskonnas.

Lahendus hukkamõistule, mille inimene Kristuses õigeksmõistmisel saavutab, tuleb Jumala väest, mitte kohtuvälisest tegevusest. Esiteks sellepärast, et hukkamõistva kohtuotsuse kinnitamiseks piisas sellest, kui inimene Loojale ei allunud: kõigi inimeste surm (lahusolek) (Rm 5:18). Teiseks, kuna Jeesus kutsub inimesi üles võtma enda rist, teeb ta selgeks, et Jumala ja inimeste lepitamiseks on vaja kanda määratud karistust: surma. Kristuse surma korral on õiglus rahuldatud, sest karistus pole midagi muud kui üleastuja isik (Mt 10:38; 1Ko 15:36; 2Ko 4:14).

Kui paraplegiline mees asetati Jeesuse ette, ütles ta: „Nüüd, kui teate, et Inimese Pojal on maa peal võim patte andeks anda (ta ütles halvatuks), ütlen teile: Tõuse, võta oma voodi ja mine oma koju ”(Mk 2:10 -11).

See Jeesuse rida näitab, et klassikaline löik Roomlaste 3. peatüki salmidest 21–25 õigustamise kohta ei hõlma kohtuekspertiise.

Pattude andeksandmine pole juriidiline nõudmine, see on võimu küsimus! Ainult need, kellel on savi üle võim, võivad andestada patud, et nad teevad samast massist aunõusid (Rm 9:21).

Sellepärast ei häbenenud apostel Paulus evangeeliumi, sest evangeelium on Jumala jõud kõigi usklite päästmiseks (Rm 1:16).

Iiobiga sel teemal rääkides teeb Jumal selgeks, et selleks, et inimene saaks end õigeks kuulutada, on vaja omada Jumala sarnaseid relvi ja müristada nagu Kõigekõrgemat. Vaja oleks riietuda hiilguses ja hiilguses ning riietuda au ja majesteetlikuks. Ta peaks suutma oma viha välja valada, purustades õelad tema asemele. Ainult kõigi eespool loetletud

nõuete täitmisel oleks inimesel võimalik ennast päästa (Iiobi 40: 8–14).

Kuid kuna inimesel pole seda Jumala kirjeldatud võimu, ei saa ta kunagi end õigeks kuulutada ega ennast päästa.

Inimese Poeg, Jeesus Kristus, võib seevastu kuulutada inimese õigeks, sest ta ise pälvis au ja ülevuse, naastes Isa juurde au juurde: „Ja nüüd, Isa, ülista mind iseendaga koos see au, mis mul oli teiega enne maailma olemasolu ”(Johannese 17: 5); “Vii oma mõök reie juurde, vägev, oma hiilguse ja suursugususega” (Ps 45: 3).

õiglane kohtunik

Teine samm õigustusõpetuse mõistmisel on mõista, et Jumal ei saa kuidagi kuulutada hukkamõistetuid süüst vabaks. Lihtsalt Jumal ei saa lubada, et rikkujatele määratud karistust rakendatakse nende suhtes.

Jumal ei kuuluta (ei õigusta) õiget õelat “Te pöördute valesõnadest ära ja te ei tapa süütuid ja õigeid; sest ma ei õigusta õelaid ”(2Ms 23: 7).

Jumal ei kohtle kunagi õelaid nii, nagu oleks ta lihtsalt “Kaugel pole sinust selline asi, õigete tapmine õelatega; olgu õiged nagu pahad, kaugel teist! Kas kogu maa kohtunik ei teeks õigust? ” (1Ms 18:25).

Jumal ei hoolitse kunagi selle eest, et kurjategijale määratud karistus määratakse teisele, nagu on kirjas: „Hing, kes patustab, sureb; poeg ei võta isa süütegu ega isa poja süütegu. Õigete õigus jääb tema peale ja õelate pahelisus langeb tema peale ”(Hes 18:20).

Kui Jeesus ütles Nikodeemosele, et inimene peab uuesti sündima, kaaluti kõiki ülaltoodud küsimusi, kuna Jeesus teadis

hästi, et Jumal ei kuuluta kunagi Aadama liha järgi sündinuid süüst vabaks.

Loomuliku sündimise ajal tehti inimesest patune, anum, mida tuleks heidutada, seega viha ja sõnakuulmatuse laps. Et kuulutada inimene patuvabaks, peab ta kõigepealt surema, sest kui ta ei sure, ei saa ta kunagi elada Jumala jaoks "Sest surnud on patust õigeks mõistetud" (Rm 6: 7); "Loll! mida külvad, ei kiirene enne, kui sa enne sured "(1Ko 15:36).

Kristus suri patuste eest – õiglaste eest ülekohtuste eest -, aga kes ei söö liha ega joo Kristuse verd, sellel pole endas elu, see tähendab, et inimesel on hädavajalik osaleda Kristuse surmas.

Sest ka Kristus kannatas üks kord pattude eest, õiglaste ülekohtuste eest, et meid Jumala juurde juhtida; tõepoolest lihane, kuid Vaimu poolt elavdatud "(1Pt 3:18); "Jeesus ütles neile siis:" Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kui te ei söö Inimese Poja liha ega joo tema verd, siis pole teil endas elu "(Johannese 6:53).

Liha söömine ja Kristuse vere joomine on sama mis Temasse uskumine (Johannese 6:35, 47). Kristusesse uskumine on sama mis temaga risti lüüa.

Igaüks, kes usub, on maetud koos temaga ja lõpetab patu nimel elamise ning hakkab elama Jumala nimel: „Ma olen juba koos Kristusega risti löödud; ja ma elan, mitte enam mina, vaid Kristus elab minus; ja seda elu, mida ma nüüd elan lihas, elan Jumala Poja usus, kes mind armastas ja ennast minu eest loovutas "(Gal 2:20; Roomlastele 6: 4).

Kristusesse uskuv mees tunnistab, et on Aadama solvangus surmas süüdi.

See tunnistab kaudselt, et Jumal on just siis, kui ta räägib, ja on puhas, kui ta hindab Aadama järeltulijaid süüdi (Ps 51: 4). Ta tunnistab, et ainult Kristusel on võime surnutest üles

äratades luua uus inimene, nii et see, kes on temaga maetud, äratab üles uue olendi

Uus inimene Kristuses

Viimane samm õigeksmõistmise mõistmisel on mõista, et uuest sünnist saabub uus olend, mis on loodud tõelises õigluses ja pühaduses „Nii et kui keegi on Kristuses, on uus olend; vanad asjad on kadunud; vaata, kõik on muutunud uueks ”(2Ko 5:17; Ef 4:24).

See uus olend on kuulutatud õigeks, sest tegelikult lõi Jumal selle taas oma õigluse ja laitmatu.

Inimene, kes usub Kristusesse, luuakse uuesti jumaliku olemuse osaliseks (2. Peetr. 1: 4), sest vana mees löödi risti ja patule kuulunud keha tehti ära.

Pärast seda, kui ta on maetud koos Kristusega oma surma sarnaselt, äratab inimene uue olendi üles: “Teades seda, et meie vana mees löödi koos temaga risti, et patu keha saaks lahti tehtud, nii et me ei teeniks enam pattu” (Rm 6: 6).

Evangeeliumi kaudu ei kuuluta Jumal mitte ainult inimest õigeks, vaid loob ka uue sisuliselt õige inimese. Erinevalt dr Scofieldi väitest kuulutab Jumal patuse ainult õigeks, kuid ei tee teda õigeks.

Piibel ütleb, et Jumal loob uue inimese tõelises õigluses ja pühaduses (Ef 4:24), seetõttu tuleb õigustamine Jumala loovast toimest, mille abil uus inimene luuakse jumaliku olemuse osaliseks. Piibli õigustus viitab nende seisundile, kes on uuesti loodud evangeeliumi (usu) tõe kaudu: vabad süüst või hukkamõistust.

Neid, kes on Kristuses, ei mõisteta hukka. Miks pole hukkamõistu? Vastus peitub selles, et inimene ‘on Kristuses’,

sest need, kes on Kristuses, on uued olendid "NENDE EEST, nüüd ei mõisteta hukkamõistu neile, kes on Kristuses Jeesuses, kes ei käi mitte liha, vaid Vaimu järgi". (Rm 8: 1); Nii et kui keegi on Kristuses, on uus olend; vanad asjad on kadunud; vaata, kõik on muutunud uueks "(2Ko 5:17).

Põhjendus tuleneb Kristuses viibijate uuest seisundist, sest Kristuses viibimine tähendab olla uus olend. „Ja kui Kristus on teie sees, on keha tegelikult patu tõttu surnud, kuid vaim elab õiglus. Ja kui teie sees elab selle vaim, kes Jeesuse surnuist üles äratas, elavneb ka see, kes Kristuse surnuist üles äratas, teie surelikku keha oma Vaimus, kes teie sees elab "(Rm 8: 10–11).

Esitage apostel Pauluse küsimus: „Sest kui meie, kes me tahame Kristuses õigeks saada, leitakse, et oleme ka patused, kas Kristus on patu teenija? Mitte mingil juhul "(Gal 2:17).

Nüüd on Kristus õiguse teenija ja mitte mingil juhul patu teenija, seetõttu ei leita, et Kristuse poolt õigeks mõistetud on patune, sest ta on patule surnud. "Sest see, kes on surnud, on patust õigeks mõistetud" (Rm 6: 7).

Kui apostel Paulus ütleb: see on Jumal, kes neid õigustab! „Kes esitab süüdistuse Jumala väljavalitutele? Jumal on see, kes neid õigustab "(Rm 8:33), oli ta üsna kindel, et tegemist pole kohtuekspertsiisiga, sest kohtus kuulutab ta ainult seda, mis see on, kuna neil pole võimu kohtunike ette ilmunute seisundit muuta.

Kui öeldakse, et „õigeks teeb Jumal", osutab apostel Paulus Jumala väele, mis loob uue inimese. Jumal kuulutab inimese õigeks, kuna uusi olendeid ei mõisteta hukka. Jumal ei kandnud vana mehe seisundit üle Kristusele, kuid vana mees löödi risti ja tegemata, nii et surnutest tekkisid uued olendid, kes istuvad Kristuse juures Isa Isa auks ja neid ei kaalu hukkamõist.

Kristlased kuulutatakse õiglasteks, kuna nad on tehtud õigeks

(dikaioõ) väega, mis on evangeeliumis, mille kaudu inimene on Kristuse ihu osaline, sest ta suri ja tõusis koos Kristusega taas püha, laitmatu ja laitmatu „Kehas tema liha surmaga esitab teid püha, laitmatu ja laitmatu „tema ees” (Kl 1:22; Ef 2: 6; Kol 3: 1).

Kui Paulus ütleb: “Kuna olete juba surnud ja teie elu on varjatud Kristuse juures Jumalas” (Kl 3: 3), tähendab see, et kristlane on patust õigeks mõistetud, st patule surnud (Rm 6: 1 – 11), ja ma elan Jumala nimel: „Nii et meid ristiti surmaga koos temaga; nii et kui Kristus oleks surnuist üles äratatud, siis ka Isa au läbi, nii saaksime ka meie elada uue elu sees ”(Rm 6: 4).

Jumal andis Jeesuse surmaks inimkonna patu tõttu, sest selleks, et inimesed saaksid Jumala nimel elada, on vaja, et inimesed sureksid pattu. Sellepärast tõusis Kristus Jeesus üles, et need, kes koos temaga üles tõusevad, kuulutatakse õigeks. Ilma suremata pole ülestõusmist, ilma ülestõusmiseta pole õigustust “Kes on vabastatud meie pattude eest ja on üles tõusnud meie õigeks mõistmiseks” (Rm 4:25).